

Поликарпъ разумѣ че бѣше станжлъ жъртвж на Ангеловото злодѣйство.

— Той; той мя отрови; но не знаж причинжтж; види ся въ тѣзи работж не е да нѣма прѣстъ и Паскаль, и *Негово почтенство*, кыръ Теофилакть, когото азъ съсъ *тескерето* си прѣобразихъ на Теодоръ Трипани и го избавихъ! Бждѣте спокойны, господиновцы, и ный ще си видимъ смѣткытѣ Чеда мои, каза на дѣщеритѣ си. Г. Поликарпъ, ако ся вѣсти Ангель да попыта за мене, кажѣте му че съмь умрѣлъ. И да съгледате добрѣ какво ще каже и какво ще направи и ще видимъ кой отъ всинца ни ще плаче най-много Но сега безъ друго трѣба да ся видж тозь вечерь съ Г. Трипани.

Проваждахъ да го выкамъ, рече по-голѣмата дѣщеря, но нѣмало го. Сега ще дойде Филоклеи и ще го пратж пакъ. Ето вратата ся похлопахъ, трѣба да е той.

Втората дѣщеря на Г. Поликарпа, Уранія отвори и Филоклеи, зачървенъ отъ нжтъ и отъ дѣтинскытѣ упражненія, влѣзе вжтрѣ распжхтѣнъ отъ игры и тичъ.

— Що ти е, тате? рече, като цалуване ржкж на бацж си.

— Безъ малко щѣхъ да умрж и да мя намѣришь мъртавь А ты ходишь да играешь.

Дѣ да знамъ азъ, тате, що е ставало! Непомните ли че и васъ вы нѣмаше когато умрѣ горката ми майчица Ахъ горката; когато ся смыслж за неж, тате, колко ся мжчаше!.. Какъ мя цѣлуваше Каквы съззы проливаше!

Поликарпъ останж замыслень. Прѣведе главж и трѣпки побихж всичкый му организмъ

Какво ли ставаше вжтрѣ въ него?

Какво може да става въ сърдцето на едно същество чужано отъ обличеніята на съвѣстьтж?

Помни, мыслимъ, читательтъ, че по което врѣме станжлж въ Букурещъ онѣзи убійственны сѣсны, на които слѣдствіе